

A การแบ่งปันพระวาจา

A6

ความแตกต่างระหว่าง
การแบ่งปันพระวาจาและการศึกษาพระคัมภีร์

ฉบับปรับปรุง ค.ศ. 2013

ศูนย์ประสานงานส่งเสริมวิถีชุมชนวัด

สำนักนโยบาย

สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย

Copy right: AsIPA Desk, FABC

AsIPA Texts are developed by the AsIPA Team

หัวข้อเรื่องในเอกสารคู่มือ AsIPA

- A การแบ่งปันพระวาจา
- B ชุมชนคริสตชนย่อย
- C พระศาสนจักรที่ทุกคนมีส่วนร่วม
- D การฝึกอบรมทีมงานอภิบาล

AsIPA A6

ความแตกต่างระหว่าง การแบ่งปันพระวาจาและการศึกษาพระคัมภีร์

บทนำ

การแบ่งปันพระวาจาได้กลายเป็นวิธีการสำคัญสำหรับการฟื้นฟูชีวิตจิตของพระศาสนจักรท้องถิ่นในหลายประเทศ

แต่ทว่าการแบ่งปันพระวาจาเป็นอะไรที่แตกต่างจากการศึกษาพระคัมภีร์โดยสิ้นเชิง ความแตกต่างนี้เป็นเสมือนกับ “การพูดถึง” บุคคลบางคน (การศึกษาพระคัมภีร์) และ “การพบกับบุคคล” ซึ่งเป็นการพบปะที่อบอุ่น (การแบ่งปันพระวาจา)

ฉะนั้น ถ้าเราปรารถนาจะเริ่มกลุ่มพระคัมภีร์ ก่อนอื่นเราควรเข้าใจข้อแตกต่างทางเทววิทยา ระหว่างการศึกษาพระคัมภีร์และการแบ่งปันพระวาจา ทั้งสองอย่างมีความสำคัญ แต่ถ้าเราพยายามจะทำการศึกษาพระคัมภีร์และการแบ่งปันพระวาจาในการประชุมเดียวกัน เราก็ทำลายทั้งคู่

ก. การศึกษาพระคัมภีร์

การศึกษาพระคัมภีร์ตามหลักวิชาการ สอนกันในสถาบันทาง
เทววิทยาและนำมาใช้ในกลุ่มพระคัมภีร์หลายกลุ่ม

รวมกลุ่ม 2-3 คน

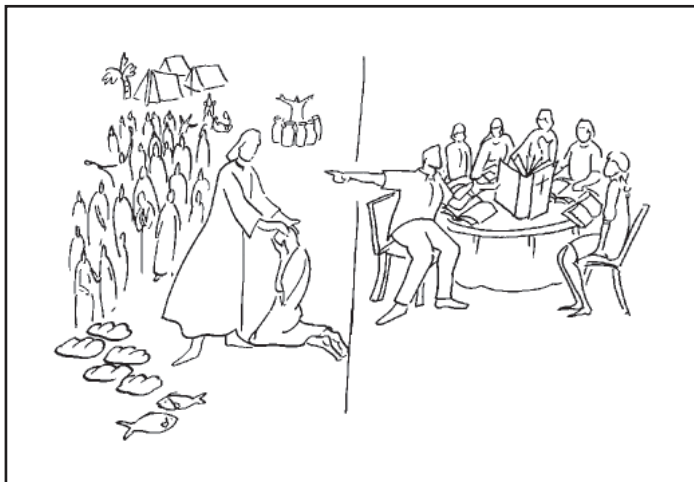
ดูภาพวาดกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์

อภิปรายประเด็นจากคำถาม

หลังจากอภิปราย 3 นาที กลับมารายงานในกลุ่มใหญ่

คำถาม

- วัตถุประสงค์ของการศึกษาพระคัมภีร์คืออะไร?
- ท่านคิดว่าเงื่อนไขสำคัญที่จำเป็นที่สุดประการแรกที่ทำให้การอภิปราย
ของกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ เป็นไปด้วยดีและได้ผลเต็มที่ คืออะไร?

บทเสริม

- การศึกษาพระคัมภีร์พยายามที่จะค้นหาสิ่งที่ผู้ประพันธ์หนังสือพระคัมภีร์ต้องการจะบอกกับคนยุคนั้นในอดีต
- การศึกษาพระคัมภีร์ต้องการที่จะรู้ว่าคนยุคนั้นในอดีต เข้าใจสารนั้นอย่างไร
- การศึกษาพระคัมภีร์ต้องการจะรู้ถึงปัญหาชีวิตของคนในสมัยนั้น และปฏิกิริยาของเขาต่อสารของพระเจ้าในสมัยนั้น
- การศึกษาพระคัมภีร์ต้องการค้นหาความหมายของภาษาและขนบธรรมเนียมประเพณีของคนในยุคนั้น
- เงื่อนไขสำคัญที่จำเป็นที่สุดประการแรกสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์ที่ดี และได้ผลเต็มที่ คือการเตรียมอย่างรอบคอบโดยอาศัยคำอธิบาย คู่มือหรือขอความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านพระคัมภีร์ ถ้าไม่มีการเตรียมเช่นนี้ การศึกษาพระคัมภีร์อาจกลายเป็นการแลกเปลี่ยนความไม่รู้เรื่องก็ได้

กล่าวได้อีกนัยหนึ่ง คือ

- ในการศึกษาพระคัมภีร์นั้นผู้เข้าร่วม “อภิปราย” ความหมายดั้งเดิม ความเข้าใจดั้งเดิมที่เกี่ยวกับสาร ภาษาดั้งเดิมและขนบธรรมเนียมของยุคสมัยนั้นในอดีต
- เหตุการณ์ในพระคัมภีร์ถูก “อภิปราย” ซึ่งตามศัพท์หมายความว่า เหตุการณ์เหล่านั้น “ถูกตัดทอนออกเป็นส่วนใหญ่” ผู้เข้าร่วมอภิปรายพูดถึงผู้คน ข่าวสารและเหตุการณ์ของยุคสมัยนั้นในอดีต
- ลักษณะสำคัญ หรือเครื่องหมายที่บ่งบอกว่าเป็นการศึกษาพระคัมภีร์ทางด้านวิชาการ คือคำถามที่ว่า “เกิดอะไรขึ้นในยุคสมัยนั้น?”
- การศึกษาพระคัมภีร์ยังพยายามที่จะอธิบายว่า ในประวัติศาสตร์พระศาสนจักร ชุมชนคริสตชนในอดีตมีความเข้าใจเนื้อหาของบทอ่านบางบทอย่างไร และแต่ละบุคคลได้เจริญชีวิตด้วยสารนั้นอย่างไร
- เป็นที่แน่นอนว่า ผู้ตีความพระคัมภีร์สมัยใหม่ต้องการเปิดเผยความเข้าใจพระคัมภีร์แก่เราในปัจจุบัน แต่คำอธิบายของเขายังคงเป็นทฤษฎีแทนที่จะเป็นความประทับใจ และเป็นไปตามหลักเหตุผลที่ค้นพบได้สำหรับชีวิตประจำวันของเรา

ความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษาพระคัมภีร์ของเรานั้นไม่ใช่การ
ดูแคลนหรือลดคุณค่าของการศึกษาพระคัมภีร์ทางวิชาการ อย่างไรก็ตาม
ควรให้ความสำคัญตามความเป็นจริง เราต้องการศึกษาพระคัมภีร์

1. เพื่อสนับสนุนคำสอนที่เป็นข้อความเชื่อ
2. เพื่อใช้เป็นข้อกำหนดบางประการทางด้านจริยธรรม ซึ่งสมาชิกของ
พระศาสนจักรทุกคนต้องยอมรับ
3. เพื่อเข้าใจสารของพระคริสตเจ้าในบริบททางด้านประวัติศาสตร์

การศึกษาพระคัมภีร์นั้น เกี่ยวข้องกับอดีต เป็นการ “พูดถึง” พระเยซูเจ้า
ซึ่งมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยนั้น

แต่การแบ่งปันพระวาจาเกี่ยวข้องกับองค์พระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืน
พระชนมชีพในยุคปัจจุบันนี้ มีชีวิตและประทับอยู่ท่ามกลางเรา วัตถุประสงค์
ของการแบ่งปันพระวาจานั้นไม่เพียงแต่ “เข้าใจ” สารของพระคริสตเจ้า
เท่านั้นแต่ยังเป็นการ “พบปะ” พระองค์ในฐานะบุคคลที่น่ารัก

แน่นอน นี่ไม่ได้หมายความว่าการศึกษาพระคัมภีร์ ไม่อาจนำไป
สู่การพบปะส่วนตัวกับองค์พระคริสตเจ้าได้

ข. การแบ่งปันพระวาจา

การแบ่งปันพระวาจา มีวิธีการทางเทววิทยาที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เมื่อเทียบกับการศึกษาพระคัมภีร์

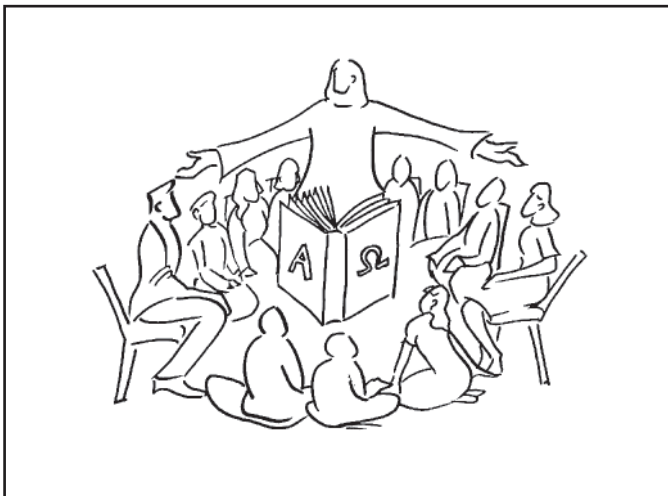
อภิปรายในกลุ่มใหญ่

คำถาม

- เมื่อเรามองดูภาพวาดข้างล่างนี้ เราคิดถึงอะไร?
- มีอะไรที่แตกต่างกันบ้างระหว่างภาพนี้และภาพวาดในหน้า 2 ?

ถ้าท่านคุ้นเคยกับการแบ่งปันพระวาจา 7 ขั้นตอน ให้ถามตนเองว่า

- ทำไมวิธีการแบ่งปันพระวาจา 7 ขั้นตอน จึงเป็น “การแบ่งปัน” และไม่ใช่ “การศึกษา”?

บทเสริม

- ผู้เข้าร่วมกลุ่มแบ่งปันพระวาจาชุมนุมกันเพราะเขาต้องการนั่งอยู่กับองค์พระคริสตเจ้าและฟังพระองค์ ดังเช่นมารีย์แห่งเบธานีได้กระทำ (ลก.10:38-42)
- นี่คือเหตุผลที่สมาชิกกลุ่มแบ่งปันพระวาจา จึงไม่เริ่มต้นการประชุมด้วยบทภาวนาทั่วไปเท่านั้น แต่ “เชิญเสด็จองค์พระคริสตเจ้าและต้อนรับพระองค์” ในลักษณะที่เป็นส่วนตัว (ขั้นตอนที่ 1)
- เบื้องหลังถ้อยคำมากมายจากพระคัมภีร์นั้น เขาค้นพบพระวจนาตถ์องค์พระเยซูเจ้าเอง ข้อความจากพระคัมภีร์กลายเป็น “เครื่องหมายเทียบศีลศักดิ์สิทธิ์” แห่งการประทับอยู่ของพระคริสตเจ้า ผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพสำหรับเรา อาศัยการประกาศข้อความพระคัมภีร์ในกลุ่ม ข้อความนั้นกลายเป็นสภาพที่เกิดขึ้นจริง ดังเช่นในศาลาธรรมที่นาซาเร็ท ที่ว่า “ข้อความจากพระคัมภีร์ที่ท่านได้ยืนยันกับหูอยู่นี้เป็นความจริงแล้ว” (ลก.4:21)
- ข้อความพระคัมภีร์มิได้ถือเป็นข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในอดีต แต่กลับกลายเป็นประตูซึ่งเปิดให้เราเข้าไปสู่สภาพที่แท้จริงของสิ่งที่กำลังประกาศวันนี้ ช่วยเราให้เข้าถึงและสัมผัสด้วยชีวิตกับผู้ที่พระคัมภีร์กล่าวถึง
- ด้วยเหตุผลนี้ที่ทำให้เราอ่านข้อความจากพระคัมภีร์ในขั้นตอนที่ 2 หลายครั้ง ทั้งจากฉบับที่แปลภาษาต่างกันด้วย
- จุดประสงค์ของเราในการแบ่งปันพระวาจาก็เพื่อที่จะอยู่กับองค์พระคริสตเจ้า ผู้ทรงประทับอยู่กับเราให้นานที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เพียง “อยู่ที่นั่น” โดยไม่วกแวกพิจารณาหาเหตุผล ฉะนั้นในขั้นตอนที่ 3 เราจึงกล่าวซ้ำวลีสั้นๆ หรือถ้อยคำๆ เดียว และรักษาจังหวะระหว่างการกล่าวซ้ำถ้อยคำ ถ้าดำเนินการขั้นตอนนี้อย่างดี ก็เปิดโอกาสให้เข้าสู่บรรยากาศ “การเพ่งพินิจภาวนา”

ซึ่งเราอาจสัมผัสได้ถึงการประทับอยู่ของพระเจ้า โดยไม่ต้องใช้ถ้อยคำมากมาย

- ในขั้นตอนที่ 4 เราชื่นชมการประทับอยู่ขององค์พระคริสตเจ้าอย่างเรียบง่าย ต่อไป
- ในขั้นตอนที่ 5 เราแบ่งปันถ้อยคำๆ เดียว หรือวลีสั้นๆ ซึ่งสะกิดใจเราเป็นการส่วนตัว การอภิปรายทางด้านเทววิทยาในขั้นตอนนี้จะทำลายบรรยากาศล้ำค่าของการภาวนา ฉะนั้นการอภิปรายจึงควรรอบไปทำในเวลาอื่น

ค. บทสรุปทางเทววิทยา

1. การแบ่งปันพระวาจาในความหมายแท้จริงตามเค้าโครงที่วางไว้ข้างต้น มีเหตุผลทางด้านเทววิทยาในความเชื่อของเราที่ว่า พระเยซูเจ้าได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพและยังทรงประทับอยู่กับเรา “ที่ใดมีสองหรือสามคนชุมนุมกัน ในนามของเรา เราอยู่ที่นั่นในหมู่พวกเขา” (มธ 18: 20)
2. องค์พระคริสตเจ้าประทับอยู่อย่างแท้จริงในการแบ่งปันพระวาจา เช่นเดียวกับในพิธีบูชาขอบพระคุณ (แม้รูปแบบที่ปรากฏจะต่างกัน) “พระศาสนจักรแสดงความเคารพต่อพระคัมภีร์เสมอมา เช่นเดียวกับที่แสดงความเคารพต่อพระกายขององค์พระคริสตเจ้า...” (สังฆธรรมนูญ เรื่องการเผยความจริงของพระเจ้า DV 21)
3. ความเข้าใจทางด้านเทววิทยาเกี่ยวกับการแบ่งปันพระวาจาเป็นแบบเดียวกับภาควจนพิธีกรรมของพิธีบูชาขอบพระคุณ ระหว่างภาควจนพิธีกรรม เราถูกเตือนให้ระลึกถึงการประทับอยู่อย่างแท้จริงขององค์พระคริสตเจ้าโดย

- มีการเคารพหนังสือพระวรสารด้วยกำยานและเทียนที่จุดอยู่ข้างๆ
 - ทุกคนยืนขึ้นต้อนรับพระคริสตเจ้า โดยถวายเกียรติแด่พระวรสาร และขับร้องอัลเลลูยา อันเป็นเพลงสมโภชปัสกา
 - ชุมชนคริสตชนแสดงความชื่นชมยินดีต่อองค์พระคริสตเจ้าตอนจบบทพระวรสารว่า “ขอพระคริสตเจ้าทรงพระเจริญเทอญ”
4. ถ้าปราศจากชุมชนวัดซึ่งประกาศและยอมรับองค์พระคริสตเจ้าผู้กลับคืนพระชนมชีพ ก็จะมีการแบ่งปันพระวาจาไม่ได้ เราคงจำขั้นที่ชาวเอธิโอเปียซึ่งได้บอกฟิลิปว่า “ข้าพเจ้าจะเข้าใจ (บทอ่านพระคัมภีร์นี้) ได้อย่างไร ถ้าไม่มีใครอธิบาย” (กจ 8: 31) ฟิลิปไม่ได้ตอบแบบวิชาการ ในการศึกษาความพระคัมภีร์ (เช่น อีสยาห์ที่สอง, Sitz im Leben, บริบท ฯลฯ) แต่จากข้อความนี้เขาแบ่งปัน “ข่าวดีเรื่องพระเยซูเจ้า” (กจ 8: 35) ความเชื่อที่เป็นชีวิตในองค์พระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ทำให้ชุมชนศิษย์พระคริสตเจ้ามีชีวิตชีวา ซึ่งเป็นพื้นฐาน “การอธิบาย” ต่อบทพระคัมภีร์
5. ในการแบ่งปันพระวาจานั้น พระวาจาของพระเจ้าถือเป็นดัง “การประทับอยู่ขององค์พระคริสตเจ้าผู้กลับคืนพระชนมชีพ เสมือน “เครื่องหมายเทียบศีลศักดิ์สิทธิ์” (FABC V ข้อ 8.1.1.1)

การใช้เอกสารคู่มือ AsIPA

เอกสารคู่มือ AsIPA เรียบเรียงขึ้นสำหรับคริสตชนชายหญิงชาวบ้านทั่วๆไปในระดับวัด เอกสารเหล่านี้สามารถนำมาใช้ได้ผลดีที่สุดในห้องประชุมคริสตชนขนาดเล็ก ชุมชนเพื่อนบ้าน สภาภิบาลวัด หรือกลุ่มขนาดเล็กอื่นๆ ในชุมชนวัดก็ได้

เอกสารคู่มือ AsIPA ยังอาจนำมาใช้ได้กับกลุ่มขนาดใหญ่ เช่น ในการสัมมนา หรือในวัด แต่ต้องรักษา “วิธีการการมีส่วนร่วม” อาศัยการทำงานในกลุ่มย่อยเป็นสำคัญ

ลักษณะเด่นของ กระบวนการ AsIPA

1. เอกสารคู่มือ AsIPA รับเอา “วิธีการการมีส่วนร่วม” มาใช้ ซึ่งผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนจะแสวงหาและค้นพบด้วยตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
2. เอกสารนี้เรียบเรียงขึ้นมาในลักษณะที่ว่า ผู้นำกลุ่ม (facilitator) อาจนำมาใช้ได้ด้วยการเตรียมตัวเพียงเล็กน้อย
3. ผู้นำกลุ่ม ควรจะปฏิบัติตามเอกสารคู่มือนี้อย่างเคร่งครัดที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเปิดโอกาสให้ผู้เข้าประชุมมีส่วนร่วมตามที่ระบุไว้ในเอกสาร
4. ผู้นำกลุ่ม จะไม่พึงพอใจกับคำตอบเพียงคำตอบเดียวต่อประเด็นคำถาม แต่สนับสนุนให้ผู้เข้าประชุมแสวงหาคำตอบให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เทคนิค “แบ่งปันกับคนข้างเคียง” 2-3 คน (Buzz groups) จะช่วยให้มีส่วนร่วมได้มากขึ้น
5. บทเสริม อาจช่วยเพิ่มเติมจากสิ่งที่ผู้เข้าร่วมประชุมกลุ่มได้ค้นพบแล้ว และสรุปประเด็นสำคัญ
6. บทสรุป เจตนาเพื่อใช้เป็น “การให้ข้อมูล”

AsIPA

Asian – Integral – Pastoral – Approach

กระบวนการอภิบาลแบบบูรณาการของคริสตชนเอเชีย

คณะพระสังฆราชแห่งเอเชีย ได้ประกาศในแถลงการสุดท้ายจากที่ประชุมสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชียครั้งที่ 5 ณ เมืองบันดุง ประเทศอินโดนีเซีย ว่า ชุมชนวัดและพระศาสนจักรหลังปี ค.ศ. 1990 นี้ ต้องเป็น “พระศาสนจักรที่ทุกคนมีส่วนร่วม” เป็น “ชุมชนวัดที่เป็นจิตหนึ่งใจเดียวกันของชุมชนคริสตชนย่อยๆ” พระศาสนจักรที่เป็น “ประจักษ์พยานถึงองค์พระคริสตเจ้าผู้กลับคืนพระชนมชีพ” (FABC 5 ข้อ 8)

ประเด็นปัญหาก็คือ จะสนับสนุนวิถีชุมชนวัด หรือ “วิถีทางใหม่ของการเป็นชุมชนวัด” นี้ได้อย่างไร ฉะนั้นในปลายปี 1993 โดยการสนับสนุนร่วมกันของสองสำนักงานในสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย (FABC) คือ สำนักงานเพื่อการพัฒนามนุษย์ (OHD) และสำนักงานเพื่อกิจการฆราวาส (OL) ได้จัดการประชุมปรึกษากันที่กัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย และเสนอให้กระบวนการทางด้านอภิบาลสนับสนุน “พระศาสนจักรที่ทุกคนมีส่วนร่วม” ในเอเชียว่า AsIPA ซึ่งย่อมาจาก Asian Integral Pastoral Approach เอกสารคู่มือ AsIPA ของโครงการฝึกอบรม มีแนวทางปฏิบัติตรงตามชื่อดังนี้

Asian

โครงการนี้ต้องการปฏิบัติตามวิสัยทัศน์ของสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย และช่วยคริสตชนเอเชียให้เผชิญชีวิตตามแบบชาวเอเชีย ในแสงสว่างแห่งพระวรสาร

Integral

โครงการนี้บูรณาการให้เกิดความสมดุลในชีวิตคริสตชน ระหว่างชีวิต “ฝ่ายจิต” กับชีวิตทางด้าน “สังคม” ระหว่างชีวิต “ส่วนบุคคล” กับชีวิต “ชุมชน” ระหว่างชีวิต “ผู้นำทางฐานันดร” กับ “ผู้ร่วมรับผิดชอบที่เป็นฆราวาส”

Pastoral

โครงการนี้มุ่งเน้นการฝึกอบรมฆราวาส ในพันธกิจด้านงานอภิบาลของพวกเขา ในชุมชนวัด ในพระศาสนจักรและในสังคมโลก

Approach

กระบวนการของเอกสารคู่มือชุดต่าง ๆ เหล่านี้สร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือ ทำให้งานอภิบาลในชุมชนวัดมี “พระคริสตเจ้า” และ “ชุมชน” เป็นศูนย์กลาง นอกจากนั้น ยังเป็นการโน้มน้าสมาชิกที่ร่วมประชุมกลุ่มให้ค้นหาประสบการณ์ “การเป็นชุมชนวัดในวิถีทางใหม่” นี้ด้วยตนเอง